

străzi poartă chiar denumiri ale unor noțiuni sau... ustensile din teatru.

Consemnate în *Ghidul străzilor din orașul București* (Editura de Stat pentru Imprimare și Publicații) sint aceste străzi, cu denumiri din teatru, în număr de peste 60.

Dintre cele opt raioane ale Bucureștiului, cel mai... filoteatral e raionul Tudor Vladimirescu, în care se află... nouă străzi cu nume de actori: *Agatha Birescu*, *Eufrosina Popescu* (cu... trei omagieri: „strada“, „intrarea I“ și „intrarea II“), *Constantin Nottara*, *Ion Morțun*, *Avram Goldfaden*, *Vasile Toneanu* și *Iancu Brezeanu*.

Cumular, marele „nenea Iancu“ mai are o stradă și în raionul 1 Mai, în care se află încă două străzi cu nume de actori: *Constantin Tănase* și *Vasile Vasilache*.

Încă doi iluștri artiști (afară de Eufrosina Popescu și Iancu Brezeanu) au mai multe străzi: *Matei Millo*, stradă în raionul Gh. Gheorghiu-Dej și șosea în raionul 1 Mai, precum și *N. Leonard*, câte o stradă în raioanele 1 Mai și 23 August.

De asemenea, sint cumulari de străzi, autorii dramatice: *Gheorghe Asachi* (cu trei străzi), *Vasile Alecsandri* (tot cu trei), *I.L. Caragiale* (cu patru) și *Barbu Delavrancea* (cu două). Mai „modesți“, cu câte o singură stradă, sint: *B. P. Hașdeu*, *Costache Facca*, *N. D. Cocea* și *Camil Petrescu*.

Dramaturgii străini care au străzi în București sint: *Maxim Gorki* (patru străzi), *Cehov* și *Turgheniev* (cite două), iar câte una: *Gogol*, *Molière*, *Victor Hugo* și *Romain Rolland*.

Și să revenim la gloriile scenice autohtone. Mai omagiază nume de oameni ai teatrului: în raionul Gh. Gheorghiu-Dej, străzile *Costache Aristia* și *Aristide Demetriad*; în raionul Bălcescu, străzile *Aristiza Romanescu* și *Petre Liciu*; iar în raionul Grivița Roșie, străzile *Frosa Sarandy*, *Ștefan Iulian*, *Grigore Manolescu* și intrările *Nae Ciucurette* și *Soare Z. Soare*.

Desigur, nu toate ilustrele figuri dispărute ale teatrului românesc (și cu atât mai puțin, toate cele reprezentative ale teatrului universal), care ar merita asemenea glorificări, își au numele date unor străzi bucureștene, și nici toate figurile care au actualmente în Capitală străzi, își justifică o întietate.

Dar atâtea, cite și care sint, aceste străzi cu denumiri din teatru destăinuie din partea generațiilor de cetățeni ai Capitalei, o afectivitate și o solidarizare,

spirituală și civică, mărturisită acelor artiști în ale căror manifestări au crezut a-și recunoaște, sufletește și social, frământări și năzuințe.

Ba, pasiunea teatrală a edililor bucureșteni merge pînă la a omagia public chiar factori uzuali, unii de pură tehnicitate, ca în denumirile: pasajul *Comedia* (raionul Stalin), intrările *Actorului*, *Revistei*, *Scenei*, *Decorului* și *Cortinei* (toate în raionul Tudor Vladimirescu) și între care nu putea, pesemne, lipsi strada... *Spectatorului* (raionul Bălcescu).

Alt fapt deopotrivă de pitoresc e că — în raionul Lenin, în care se află cartierul Dealul Spirii al *Noptii furtunoase* — există și o stradă (păcat că nu-i chiar în acest cartier) numită... *Marc Aureliu*. (... *Ce ziceam eu?* „*Haide, drace, haide! să intri tu pe strada lui Marcu Aoleriu ori Catilina și lasă!*“ — Jupin Dumitrache în *O noapte furtunoasă*, actul I, scena 1).

Și, firește, încheierea prezentelor noastre rînduri nu e fără „morală“: feliicitîndu-i pe tovarășii edili bucureșteni, îi informăm totodată că mai există în Capitală și străzi cu nume absurde: *Bot-de-oaie*, *Amidonului*, *Nicotinei*, *Raiului*, *Jandarilor* etc.; încît nutrim speranța că — în locul unor asemenea denumiri — vom vedea în curînd străzile respective purtînd numele unor mari artiști, ca: *Tony Bulandra*, *Maria Ciucurescu*, *N. Soareanu* și ale artiștilor poporului *Sonia Cluceru*, *Maria Filotti*, *N. Bălțăeanu*, *G. Timică* și *V. Maximilian*.

Ar fi încă o dovadă că poporul nostru nu-i uită.

C. Cristobald

O CONFERINȚĂ DESPRE SCENOGRAFIA POLONEZĂ

Printre manifestările A.T.M.-ului, organizarea de conferințe cu concursul oamenilor de teatru străini care ne vizitează patria începe să devină un obicei. Un obicei bun și lăudabil. Sint necesare aceste contacte publice — prilej de informare și reflexie asupra succeselor dobîndite pe diferite scene ale lumii, moment de discuții aprinse și rodnice. Cu atât mai mult cînd oaspetele nostru sosește dintr-o țară socialistă prietenă. Dezvoltînd năzuințe comune, colaborarea culturală dintre țările socialiste află încă o formă de realizare.

După conferințele ținute cu ocazia turneului „Berliner Ensemble“, Casa Artiștilor a găzduit conferința criticului polonez Woyciech Natanson. Prezentînd drumul parcurs

de scenografie poloneză, ale cărei prime creații importante se deslușesc de pe la sfîrșitul secolului trecut, conferențiarul a căutat să sublinieze aportul ei specific național. Desigur, acest aport n-ar fi fost posibil în afara înaltelor obiective etice și estetice ale teatrului polonez, în afara slujirii pasionate a celor mai valoroase piese originale. Proiectarea unor machete și schițe scenografice au contribuit la lămurirea ascuțitorilor. Astfel, am putut vedea decorurile create de trei generații de scenografi: de la cele ale lui Wyspianski (pentru piesele lui Mickiewicz) și Fricz (pentru dramele lui Kraszinski), la Proszko (colaborator al regizorului progresist Leon Schiller, la montarea pieselor lui Slowacki) și Daszewski (pentru comedile lui Fredro). Generația tinerilor scenografi de după ultimul război este reprezentată de nume ca Loszinski, Nowicki, Jankowska, Tosta etc. În general, sînt realizate decoruri de vastă perspectivă, arhitecturate cu pricepere, în care linia și culoarea sînt dispuse după finalitatea ideologică și emoțională a întregului spectacol. De incontestabil talent, scenograful polonez obține decoruri care dau orizont larg acțiunii scenice, o desfac de tot ce ar putea să-i restrîngă și să-i întimideze cadrul, străduindu-se să pună în lumină semnificația ei socială.

Printre machetele înfățișate au fost, e drept, și unele care plătesc tribut unei concepții formaliste despre artă. Totuși, nu decorurile expresioniste, constructiviste sau suprarealiste au rămas în memorie, ci acelea în care realitatea este transfigurată de caldă poezie, acelea străbătute de un viguros suflu romantic sau însorite de un umor optimist.

Aliată cu imaginile proiectate, conferința criticului polonez W. Natanson a reușit să înmulțească cunoștințele publicului de specialitate, îmbogățindu-i totodată și experiența emoțională.

I. Cz. b.

INIȚIATIVE, ACȚIUNI, NEAJUNSURI...

Inceputul actualei stagiuni s-a caracterizat, pe lângă altele, și prin aceea că cele mai multe dintre teatre — decise, într-o mai mare măsură decît în anii precedenți, să-și sporească eforturile îndreptate spre stringerea legăturilor cu publicul — au prevăzut în planurile lor de activitate, o seamă de acțiuni, orien-

tate către acest scop, acțiuni care ni se par interesante, variate și prevestitoare a unor roade bune. Aproape nu există nici un teatru care să nu-și fi propus sporirea numărului deplasărilor în întreprinderi și la sate, îmbunătățirea și împropățarea repertoriului care urmează a fi prezentat acolo, organizarea de conferințe experimentale privitoare la creatori și opere de seamă din istoria teatrului românesc și universal, consfătuiri cu responsabilii culturali și cu spectatori etc., etc. La rîndul lor, organizațiile obștești din diverse întreprinderi au inițiat alte acțiuni închinată aceluiași scop. Dintre aceste prevederi și făgăduieli ce se cer a fi împlinite (unele au și început), vom aminti cîteva care atrag atenția în mod deosebit. Astfel, Teatrul Național „I. L. Caragiale“ a organizat o expoziție volantă, menită să oglindească realizările teatrului în cei 15 ani de la Eliberare. Expoziția — alcătuită din panouri cu fotografii, grafice, afișe, reproduceri, facsimile și documente, înfățișînd dezvoltarea Teatrului Național în anii puterii populare — va fi instalată, pe rînd, în cluburile marilor uzine și fabrici bucureștene.

De asemenea, Teatrul Național „I. L. Caragiale“ a mai inițiat la sfîrșitul lunii octombrie o consfătuire cu delegații culturali ai principalelor întreprinderi din Capitală, în care s-au discutat cîteva probleme de seamă ale muncii comune de atragere și educare a spectatorilor.

Teatrul Național din Cluj și-a propus să organizeze o stagiune fixă, prezentînd toate spectacolele din repertoriul său, la Atelierele C.F.R. „16 Februarie“, la Uzina „Carbochim“, în sala clubului „Metalul“ și la Căminul cultural din Someșeni. După fiecare premieră, teatrul intenționează să organizeze consfătuiri cu spectatorii, în care să fie dezbătute și lămurite problemele ridicate de piesele și spectacolele respective. Teatrul de Stat din Satu Mare a înlesnit, prin emiteria unor abonamente (pînă în momentul de față peste 250), tîranilor colectivști din comunele învecinate, ca: Lazuri, Ambud, Păulești, să vizioneze spectacolele sale, punînd, cînd e cazul, la dispoziția acestor abonați, autobuzul propriu.

Teatrul Național din Iași își propune, la rîndul său, pe lângă prezentarea unui număr de 100 de spectacole în afara sediului, numeroase recitaluri, simpozion literare, precum și reluarea concursurilor pentru elevi și tinerii muncitori, intitulate „Prietenii teatrului“, avînd ca obiectiv popularizarea unor figuri de seamă